

WEGWIJZERS.

Dat wegwijzers aan den weg een groot gemak opleveren voor den wandelaar, ondervond ik dezer dagen eens weer door de tegenstelling van het gemis. Wil ik dan wandelen van Leiden naar Katwijk. Anderhalf uur gaans — wie gezonde voeten heeft onder zich en een onbekende streek vóór zich, neemt daarvoor geen tram. Doch ik volgde de tramsporen. Tot Poelgeest, en daar wijkt de tram linksaf op een weg, waar ik niet op mag. Toegang verboden, art. 461 Wetboek van Strafbepalingen, zooals indertijd een kleine jongen van me zei. „Ik ben hier toch op den weg naar Katwijk?” had ik al eerder gevraagd, en 't antwoord was bevestigend geweest. Hier moest dus ook een niet verboden weg naar 't Westen gaan. Ik aan 't zoeken. Eindelijk een wegwijzer ontdekt; die drie plaatsen noemde: Leiden, Haarlem, Den Haag. Naar Haarlem wil ik niet, van Leiden kom ik vandaan, dan maar den weg naar Den Haag op. Die zal me misschien op een weg naar Katwijk brengen. Dat vraag ik aan een brievenbesteller. Ja, maar 't is een omweg. Ik moet een anderen hebben. Als ik terug ga naar het café ginds, dan vind ik daarnaast een laantje, en dat zal me brengen op de trambaan, waar die wel weer begaan mag worden. Ik vind het laantje, een smal onmogelijk laantje. Verboden voor weilrijders en motorrijtuigen, staat er voor. Het eerste was ik niet, het tweede nog veel minder, en ik mocht dus passeeren. Zoo kwam ik langs de tram naar Rijnsbrug en evenwijdig aan de tram naar Katwijk, waarbij ik nog moest oppassen, dat ik niet naar Noordwijk ging. Gelukkig hielp mijn aardrijkskunde mij, maar handwijzers hielpen me niet. De eenige, dien ik vond, zou mij naar huis gestuurd hebben in plaats van naar Katwijk.

Eigenlijk wist ik niet, in wat wereld ik was. Ja, dat men op Rottum geen handwijzers heeft, waar maar één gezin woont, dat begrijp ik, maar van Leiden naar Katwijk zullen toch wel meer menschen loopen of fietsen. De weg, dien ik vond, was ook de kortste, naar mij verzekerd werd; waarom dan geen handwijzers aan dien weg? Of moet, nu de mooie tramwagens electricisch rijden, iedereen mee, en is andere manier van reizen verboden?

Ik houd van Kilometerpalen aan den weg, dien ik bewandel, en ik houd ook van handwijzers.

Ze geven je zoo bij elke wegsplitsing de goede richting

aan, en vertellen je meteen, hoe groot de afstanden zijn naar de verschillende plaatsen, zoodat je nog wat aardrijkskundige kennis opdoet tevens. Ik herinner me een handwijzer, die in drie richtingen vrijwel gelijke afstanden aanwijst naar Amsterdam, Den Haag en Utrecht. De lezer moet maar eens berekenen, waar die zoo ongeveer staat.

En dan zie ik de handwijzers altijd nog het liefst in den vorm van handwijzers. Tegenwoordig heeft de Toeristenbond overal zijn wegwijzers, met nauwkeurige opgaven in Kilometers, maar aan achterafwegen ziet men toch ook nog de ouderwetsche handwijzers wel met den afstand in uren en minuten. Een paal met drie of vier planken, en die planken bij meerder of minder kunst van den dorps-timmerman meer of minder in den vorm van armen, in elk geval met een uitgestreken wijsvinger. Zie, dan voel je zoo, dat je niet een weg behoeft te kiezen, maar dat hij je gewezen wordt.

Ik heb nog eenige wenschen op dit gebied.

O ja, in de eerste plaats, dat er handwijzers komen tusschen Leiden en Katwijk, ofschoon die voor mij niet

meer noodig zijn. Maar dan in de tweede plaats wat handwijzers in de steden. Ik zag dat in Arnhem; zoo hier en daar in parken en straten een pijltje met het opschrift: Naar het Station. In de Scheveningsche Boschjes hebben we die handwijzer-tjes, waarom niet overal de reizigers een beetje geholpen in het zoeken naar hetgeen ze graag willen weten? Men kan toch niet verwachten, dat iedereen een plattegrond van alle steden in zijn hoofd heeft?

En ten slotte zou ik wel wat meer sierlijkheid willen hebben in de handwijzers. De lezer ziet de leukheid van sommige Deutsche Wegweiser. Op een afgezaagden boom is een borstbeeld geplaatst, dat met een uitgestreken arm de richting aangeeft. Toe, kunnen wij dat in Nederland niet eens navolgen? Dan wil ik een denkbeeld aan de hand doen. Laten we de beelden nemen van mannen en vrouwen, die wegwijzers der menschheid zijn geweest. Naar Heemstede zou ik Beets willen zien wijzen; naar Bloemendaal De Genestet; naar Heiloo Hasebroek; naar Alkmaar Mevrouw Bosboom; naar Groningen Israëls; naar Leeuwarden Alma Tadema; naar Delft Hugo de Groot; naar Rotterdam Erasmus; naar Vlissingen de Ruyter; naar Rijswijk Tollens; naar Den Haag Huyghens; naar Brouwershaven Cats; naar Brielle Rochus Meeuwssen; naar Utrecht Willebrord; naar Zwolle Willem Bartjens, enz. enz.

Men ziet, de personen zijn voor 't grijpen.

A. L.

